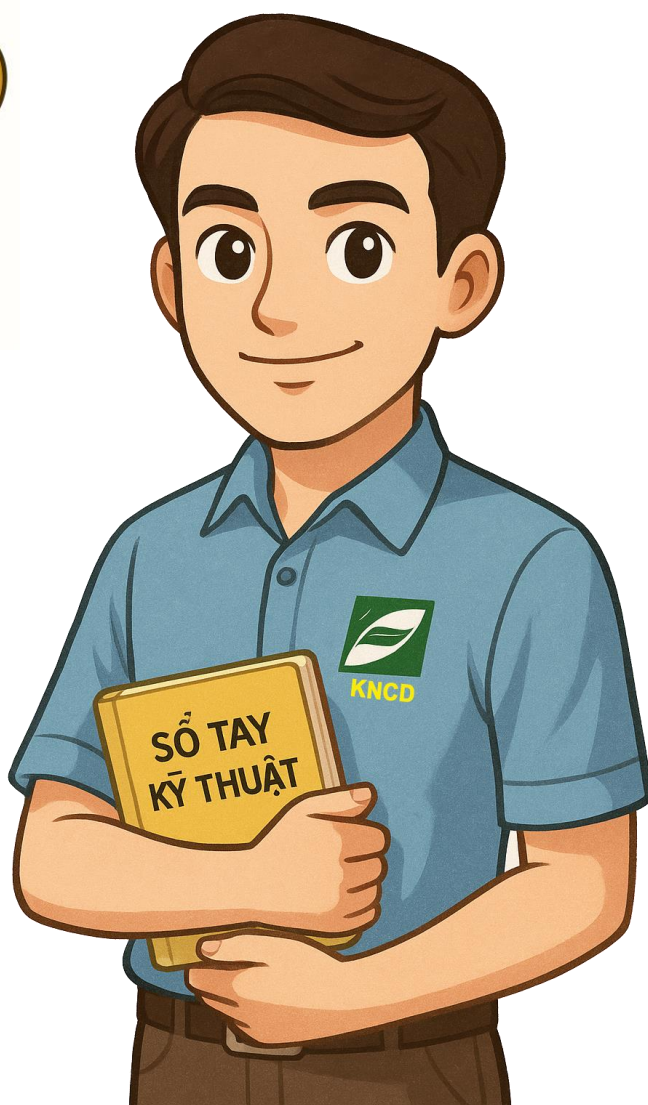

Câu chuyện ngụ ngôn

NGƯỜI NÔNG DÂN VÀ CÂY ĐÈN KHUYẾN NÔNG

Lê Minh Hoan
(Phóng tác)

Ngày xưa ngày xưa, ở một vùng quê xa, có một làng nhỏ quanh năm sống bằng nghề làm ruộng. Đất lành, nước ngọt, nhưng quanh năm người dân vẫn nghèo khó. Cứ gieo trồng là trúng vụ, mà bán chẳng ai mua, trữ không được lâu, giá lên xuống thất thường.

Cho đến một ngày, một **người thanh niên trẻ** tên là Hòa, sau chuyến đi học nghề về, mang về một thứ kỳ lạ: **một cây đèn**. Không phải đèn dầu, cũng chẳng phải đèn điện.

Ban đầu, ai cũng cười chê:

“Cái đèn gì mà biết chuyện nông dân hơn cả nông dân!”.

“Nó học sách vở chứ có lợi ruộng đâu mà biết đất?”.

“Thôi, mình làm kiểu cũ cho chắc!”.

Cây đèn ấy không phát sáng bằng lửa, mà bằng **tri thức**.

Ai bước tới gần, đèn sẽ phát ra tiếng nói:

“Ngày mai trời chuyển gió, đừng phun thuốc sớm kẻo lãng phí”.

“Mảnh ruộng kia đang thiếu dinh dưỡng vì lượng”.

“Có thị trường đặt mua rau hữu cơ, bà con thử tính xem sao”.

Bà con hãy bón phân
đúng cách,
sử dụng thiên địch
để bảo vệ rau màu

Có thương lái
đang cần rau an toàn,
giá tốt hơn 20%

THƯ VIỆN TRI THỨC

Có thị trường đặt mua
rau an toàn, giá cao,
mình thử tính xem sao

Mỗi chiều, anh Hoà nhóm họp bà con, mở đèn, mời chuyên gia khuyến nông nói chuyện. Câu chuyện bắt đầu từ cách bón phân, đến hợp tác trồng cùng loại giống, rồi cả chuyện kết nối thương lái, truy xuất nguồn gốc, làm bao bì...

Một số người tò mò thử làm theo. Vụ đầu tiên – lời không bao nhiêu, nhưng rau trồng ra đẹp hơn, ít sâu hơn, giá bán cao hơn. Vụ sau – thêm người xin vào nhóm.

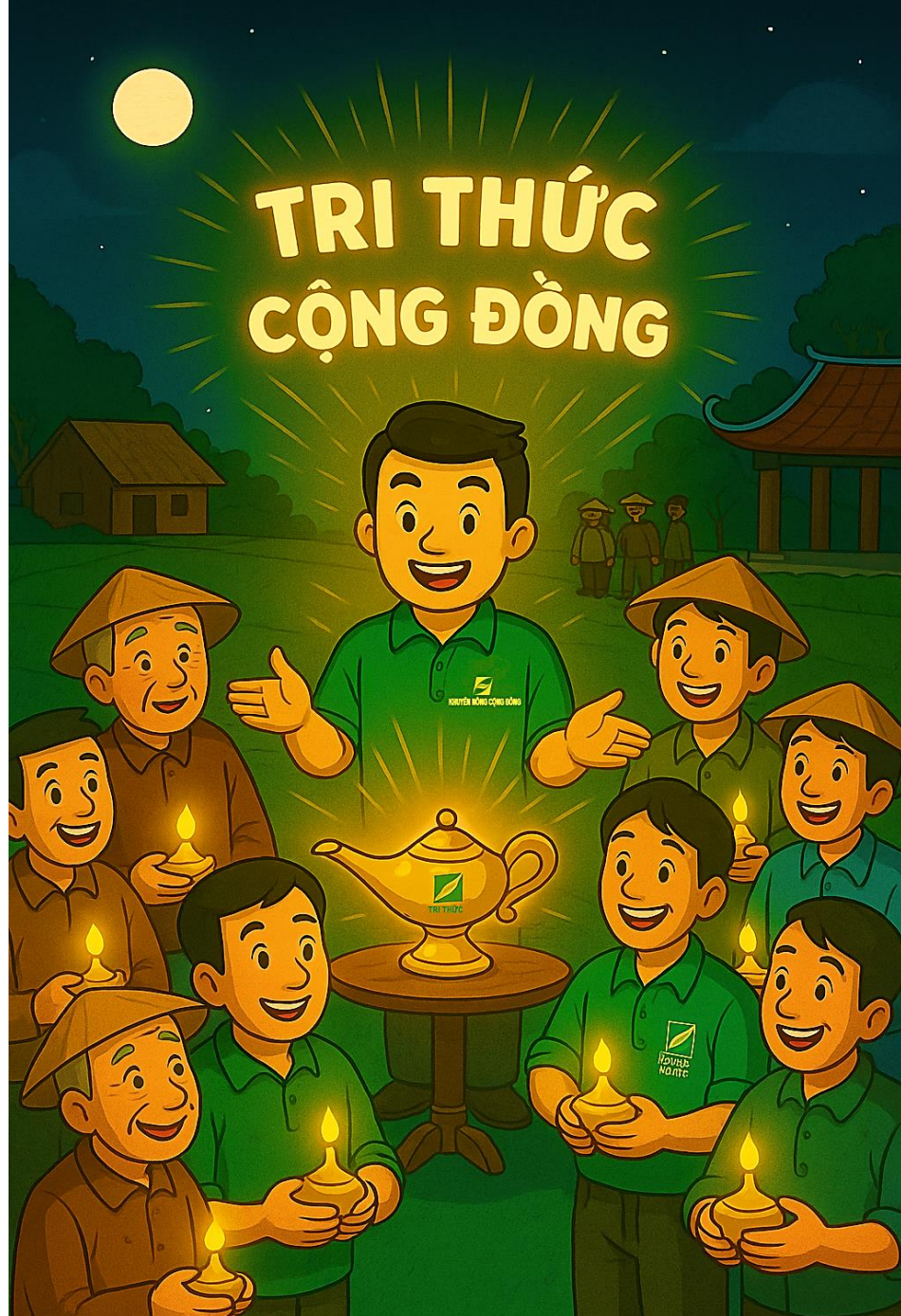

Năm đó, cánh đồng của làng được thương lái đặt mua hết sạch trước mùa thu hoạch. Người dân không còn bị ép giá, cũng không còn bán ra mà không biết sản phẩm mình đi đâu, được dùng thế nào.

*Cứ thế, từ một
người thắp
đèn, thành
năm người
giữ lửa, rồi cả
làng chung
tay nuôi ánh
sáng tri thức.*

*Cái đèn năm
nào giờ không
còn là vật thể,
mà là ngọn
sáng trong đầu
mỗi người.*

Bài học rút ra:

Khuyến nông cộng đồng không phải là ai tới chỉ tay, giảng lý. Mà là cùng nhau thắp một cây đèn tri thức giữa làng, để người nông dân không đi một mình giữa cánh đồng mênh mông. Là nơi tri thức đến bằng cách lợi ruộng, ngồi chồi lá, uống ly trà, nghe bà con kể chuyện sâu rầy mùa trước. Là nơi cán bộ không chỉ dạy nông dân, mà học từ họ để cùng nhau đi xa.

Và người nông dân hôm nay, không chỉ cần cù, mà cần có ánh sáng trong đầu, sức mạnh của cộng đồng, và niềm tin vào đổi thay.

